

Sygn. akt I C 307/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Limanowej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Trzeciak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Danuta Matras

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2018 roku w Limanowej

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S. (...) C. J. S.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. Zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. (...) C. J. S. kwotę 2.135,03 zł (dwa tysiące sto trzydzieści pięć 03/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. Zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. (...) C. J. S. kwotę 379,66 zł (trzysta siedemdziesiąt dziewięć 66/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. Poleca ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Limanowej od:

- powódki J. S. (...) C. J. S. kwotę 258,63 zł (dwieście pięćdziesiąt osiem 63/100),

- strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwotę 517,27 zł (pięćset siedemnaście 27/100)

tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

wyroku z 25 czerwca 2018 roku

Pozwem z 23 września 2016 r. (data wpływu do sądu) powódka J. S. (...) C. J. S. domagała się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 3.204,73 zł w wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10.06.2016 roku do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 30.04.2016 r. w kolizji drogowej został uszkodzony samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) stanowiący własność Firmy (...) A. Ś. (1). Pojazd ten nie został jednak wpisany do w środków trwałych firmy i wykorzystywany był dla zaspakajania potrzeb życia codziennego. Strona pozwana była natomiast ubezpieczycielem sprawy kolizji w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 30.04.2016 r. W dniu 17.05.2016 r. ubezpieczyciel dokonał oględzin pojazdu i poinformował poszkodowanego, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku jest ekonomicznie niezasadnie, gdyż przewidywane koszty naprawy przekroczą wartość auta (tzw. szkoda całkowita). W związku z trwającym postępowaniem likwidacyjnym poszkodowany na okres od 2 maja 2016 r. do 27 maja 2016 r. wynajął u powódki samochód zastępczy marki F. (...) uzgadniając stawkę dobową za wynajem pojazdu w wysokości 220 zł netto oraz wynagrodzenie za podstawienie samochodu i odbiór pojazdu zastępczego z miejsca wskazanego przez poszkodowanego w kwocie 100 zł netto. Wynajęcie pojazdu zastępczego było niezbędne dla zaspokojenia codziennych potrzeb życiowych poszkodowanego. Powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT (...) /KPC/2016 na łączną kwotę 7.281,60 zł brutto, w tym:

- podstawie auta do klienta - 100 zł netto + VAT (23%) = 123 zł brutto,
- wynajem samochodu - 26 dni x 2220 zł netto + VAT (23%) = 7.035,60 zł brutto,
- odbiór auta od klienta - 100 zł netto + VAT (23%) = 123 zł brutto.

W dniu 27 maja 2016 r. poszkodowany upoważnił powódkę do rozliczenia szkody oraz do załatwienia wszelkich spraw związanych z zaistniałą szkodą, w tym do odbioru odszkodowania w ramach bezgotówkowego rozliczenia w zakresie holowania uszkodzonego pojazdu. Pismem z dnia 31.05.2016 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 7281,60 zł brutto wynikającej z w/w faktury VAT. Decyzją z 9.06.2016 r. strona pozwana uznała za zasadny okres jedynie 18 dni wynajmu i jednocześnie obniżając stawkę najmu z 220 zł netto/dzień do 142,28 zł netto/dzień. W oparciu o tę decyzję zostało wypłacone odszkodowanie w kwocie 3.396,07 zł brutto. Do zapłaty z w/w faktury pozostało więc 3.204,73 zł, na co składa się odszkodowanie netto 2.523,93 zł oraz 50% wartości podatku VAT w kwocie 680,80 zł (doliczenie 50% podatku VAT wynika z tego, że poszkodowany prowadzi działalność gospodarczą). Powódka podał, że jej legitymacja czynna wynika z art. 509 § 1 k.c., zaś strona pozwana co do zasady nie kwestionowała swojej odpowiedzialności. Zakwestionowała jedynie wysokość dochodzonej kwoty z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Powódka wskazała także, że poszkodowanemu w przypadku szkody całkowitej należy się odszkodowanie za okres wynajmu samochodu zastępczego, który niezbędny jest do nabycia innego pojazdu.

Nakazem zapłaty z dnia 31.01.2017 r., sygn. akt I Nc 21/17 Sąd Rejonowy uwzględnił pozew w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 59-63) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że bezsporne jest, iż w dniu 30.04.2016 r. miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został pojazd A. Ś. (1). Sprawca wypadku objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej na mocy polisy zawartej ze stroną pozwaną. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego zostało przyznane odszkodowanie w kwocie 3.396,07 zł, przy uznaniu okresu najmu - 18 dni oraz korygując stawkę dobową najmu do kwoty 142,28 zł netto, jednocześnie uznając roszczenie o zwrot kosztów wydania pojazdu i odbioru pojazdu. Spór między stronami dotyczy okresu najmu pojazdu, bowiem ubezpieczyciel przyjmuje, że zwrot kosztów za najmem pojazdu zastępczego przysługuje jedynie do dnia wypłaty odszkodowania. Spór dotyczy także stawki dobowej, gdyż zdaniem pozwanego stawka powódki rażąco odbiega od stawek najmu występujących na rynku lokalnym. Pozwany wskazał, że poszkodowany został poinformowany o możliwości najmu pojazdu w wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem, gdzie stawka dobową nie przekraczała kwoty 150 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30.04.2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) należący do A. Ś. (1), za co odpowiedzialność ponosił kierowca, ubezpieczony w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej - Towarzystwie (...) z siedzibą w W..

A. Ś. (1) prowadzi działalność gospodarczą - firmę budowlaną, jednak w/w samochód nie został wpisany do środków trwałych. Samochód użytkowany był przez niego do celów prywatnych.

W dniu 30.04.2016 r. A. Ś. (1) zgłosił telefonicznie szkodę do ubezpieczyciela sprawy szkody. W czasie rozmowy telefonicznej A. Ś. został poinformowany o możliwości skorzystania z wypożyczenia auta zastępczego. Otrzymał numery telefonów do wypożyczalni współpracujących z ubezpieczycielem. A. Ś. dzwonił do tych wypożyczalni, jednak z uwagi na zbliżający się długi weekend majowy, brak było samochodów do wypożyczenia. Został poinformowany, że na wynajem samochodu musiałby poczekać kilka dni. W tej sytuacji A. Ś. poszukał wypożyczalni za pośrednictwem internetu. Na stronach internetowych nie były podane ceny wynajmu. Samochód zastępczy udało mu się załatwić dopiero wieczorem tego dnia w firmie powódki. Przedstawiciele powódki nie podali cen wynajmu, a jedynie wskazali, że wypożyczalnia zajmie się już całą sprawą.

W dniu 2 maja 2016 r. A. Ś. (1) wynajął u powódki pojazd zastępczy, tj. F. (...). Strony ustaliły cenę wynajmu za dzień na kwotę 220 zł + VAT, koszty podstawienia auta i jego odbioru po 100 zł netto + VAT.

W piśmie z dnia 4.05.2016 r. ubezpieczyciel poinformował A. Ś. o możliwości ubiegania się o zwrot kosztów pojazdu zastępczego. Wskazano, że uzasadniony okres najmu może obejmować przede wszystkim czas trwania naprawy, a w przypadku szkody całkowitej - czas niezbędny na dokonanie zakupu samochodu o podobnych parametrach. Zaproponowano skorzystanie z ofert wypożyczalni współpracujących z ubezpieczycielem oraz że nie jest to obligatoryjne, jednak w razie wynajmu pojazdu zastępczego we własnym zakresie koszt wynajmu zostanie uznany do wysokości 142,28 zł netto.

W dniu 17.05.2016 r. przedstawiciel ubezpieczyciela dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu. W tym samym dniu wydano decyzję, w której ustalono, że doszło do szkody całkowitej.

W dniu 27.05.2016 r. A. Ś. (1) zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności z tytułu prawa do zwrotu kosztów najmu auta zastępczego i jednocześnie upoważnił powódkę do rozliczenia szkody komunikacyjnej w zakresie najmu pojazdu.

W dniu 30.05.2016 roku powódka wystawiła fakturę nr (...) za najem pojazdu oraz podstawienie i odbiór samochodu od A. Ś. na łączną kwotę 5.920,00 zł netto (7.281,60 zł brutto), na co składa się:

- 100 zł netto + 23% VAT za podstawienie auta do klienta;
- 3150,07 zł brutto za 18 dni wynajmu samochodu, licząc 142,28 zł netto + VAT za każdy dzień;
- 100 zł netto + 23%VAT za odbiór auta.

W piśmie z dnia 31.05. 2016 r. powódka wezwała stronę pozwaną do wypłaty odszkodowania za szkodę zgodnie z w/ w fakturą.

Pismem z dnia 9.06.2016 r. ubezpieczyciel poinformował powódkę o przyznaniu odszkodowania z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 3.396,07 zł. Na kwotę tą składały się:

- 100 zł netto + VAT za podstawienie auta do klienta;
- 5.720 zł netto + 23% VAT za 26 dni wynajmu samochodu, licząc 220 zł netto za każdy dzień;
- 100 zł netto + 23%VAT za odbiór auta.

W/w kwota została przelana na konto powódki.

Ubezpieczyciel wypłacił A. Ś. (1) odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w dniu 20.05.2016 r. Pojazd zastępczy wynajmowany był do dnia 28.05.2016 r. A. Ś. (1) zakupił nowy samochód ok. 2 dni po zwrocie samochodu zastępczego.

(dowody: zgłoszenie szkody k. 64- 68, oświadczenia A. Ś. k. 27, 28, 31, 32, decyzja o ustaleniu szkody całkowitej k. 47, umowa wynajmu samochodu k. 29, faktura VAT k. 30, umowa cesji k. 33, upoważnienie k. 34, wezwanie z dnia 31.05.2016 r. k. 35, pismo ubezpieczyciela z dnia 9.06.2016 r. k. 38, potwierdzenie przelewu k. 40, pismo ubezpieczyciela z dnia 4.05.2016 r. k. 105, zeznania świadka A. Ś. (1) k. 111-112)

W związku z tym, że A. Ś. prowadzi działalność gospodarczą uzasadnione jest doliczenie jedynie 50% podatku VAT.

(okoliczność nie kwestionowana przez stronę pozwaną)

Samochód osobowy stanowiący własność A. Ś. należał do samochodów segmentu (...). Wynajęty u powódki przez A. Ś. samochód zastępczy można zaliczyć do segmentu „C+”, co oznacza, że wynajęty samochód należał do niższego segmentu pojazdów co uszkodzony samochód poszkodowanego.

Stawki wynajmu samochodów w wypożyczalniach działających na terenie N. i K. uzależnione są od tego, czy wypożyczalnia przyjmuje na siebie dochodzenie należności z tytułu odszkodowania, czy nie. Jeżeli wypożyczalnia przyjmuje na siebie dochodzenie należności z tytułu wynajmu pojazdu z OC sprawy, to stawki najmu są wyższe o 30% do 50%. Stawki zależne są także od wielu innych czynników: okres wynajmu, wyposażenia pojazdu, podstawiania i odebrania pojazdu, ograniczenia limitu kilometrów, dodatkowego wyposażenia.

Średnia ważona stawka najmu samochodu zastępczego z segmentu C+ w ramach odpowiedzialności sprawcy z OC wynosi od 180 - 190 zł netto za dobę. Są to stawki szacunkowe. Oferta firmy (...)com to przede wszystkim oferta komercyjna. Powódka dostarczyła poszkodowanemu pojazd, lecz poszkodowany nie był świadomy zasad związanych z rozliczeniem najmu. Najmujący pojazd zastępczy nie był zobowiązany do uiszczenia na rzecz powódki ceny, lecz tylko do przeniesienia wierzytelności, jaka może przysługiwać mu względem ubezpieczyciela likwidującego szkodę. W takiej sytuacji najemca nie jest zainteresowany wyborem najkorzystniejszej oferty na rynku i nie jest zainteresowany kosztami jakie spadną na zobowiązanego do wypłaty odszkodowania. W takiej sytuacji wynajmujący pojazdy zastępcze może pozwolić sobie na zawyżenie cen oferowanych usług.

Powódka wynajęła poszkodowanemu pojazd za stawkę wyższą niż ustaloną przez biegłego średnia ważoną stawkę najmu pojazdu zastępczego stosowaną przez firmy wynajmujące pojazdy zastępcze i działające na terenie województwa (...).

(dowód: opinia biegłego Z. P. k. 118-125, opinia uzupełniająca k. 143-146, ustana opinia uzupełniająca k. 172)

Powódka J. S. prowadzi działalność gospodarczą polegającą m. in. na wynajmie samochodów.

(dowód: informacja z (...) k. 16)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie zgromadzonych w sprawie, wskazanych powyżej dowodów z dokumentów. Odnosząc się do wszystkich dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, należy wskazać, iż żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń, co do ich prawdziwości. Sąd z urzędu nie dostrzegł również jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania ich mocy dowodowej. Stąd też, ta kategoria dowodów została obdarzona w całości walorem wiarygodności.

Sąd w całości oparł się także na zeznaniach świadka A. Ś. , które to zeznania ocenił jako wiarygodne, bowiem korespondowały one z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 §1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (por. post. SN z dnia 07 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Sąd podzielił opinie wydane do sprawy przez biegłego sądowego Z. P.. Biegły sporządził opinie w sposób fachowy a wyciągnięte przez niego wnioski są logiczne, należycie uzasadnione.

Fakt powstania szkody, jak również odpowiedzialność pozwanego – zakładu ubezpieczeń, co do zasady nie były w sprawie sporne. Spór między stronami sprowadzał się wyłącznie do ustalenia uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego oraz wysokości stawki za najem.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa stanowisko, że utrata możliwości korzystania z pojazdu mechanicznego przez konsumenta stanowi szkodę majątkową. Brak jest szczególnych ograniczeń dla tych osób np. nakazujących w pierwszej kolejności skorzystanie z komunikacji publicznej, a jeśli jest to niemożliwe albo utrudnione to dopiero wówczas konsument może wynajmując pojazd zastępczy. Sąd w pełni podziela stanowisko, które zostało wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 roku (sygn. akt IV CK 672/03), że utrata możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę majątkową. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w graniach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Przez wydatki konieczne należy rozumieć czynsz najmu za pojazd zastępczy o zasadniczo podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego albo zniszczonego, ustalony według stawki najmu obowiązującej na danym rynku lokalnym, który poszkodowany, zgodnie z treścią umowy najmu jest zobowiązany do spełnienia na rzecz wynajmującego, ażeby w okresie naprawienia szkody mógł korzystać z pojazdu zastępczego. Status poszkodowanego – czy jest to konsument, czy też przedsiębiorca - nie powinien mieć wpływu na zasadę i podstawę odpowiedzialności za szkodę. Utrata możliwości korzystania z rzeczy powstaje w obu przypadkach. Zakres szkody powstałej z tego tytułu może przybrać różne rozmiary, lecz nie powinno mieć to wpływu na samą zasadę odpowiedzialności za szkodę, która została wyrażona w art. 361 k.c. Utrata możliwości korzystania z rzeczy nie może być odtworzona przez skorzystanie z komunikacji publicznej. Istnienie, funkcjonowanie w miejscu zamieszkania poszkodowanego komunikacji publicznej nie powinno być okolicznością, która pozbawia konsumenta możliwości dochodzenia swoich roszczeń o zwrot poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego. Autonomia poszkodowanego w zakresie kształtowania własnego bytu przy pomocy nabytych lub posiadanych środków trwałego użytku np. przy pomocy pojazdu zastępczego i w realizacji wyznaczonych sobie celów nie jest i nie będzie w ten sposób przywrócona.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie sądu nie ulega wątpliwości, że koszt wynajęcia samochodu zastępczego jest w myśl art. 361 § 1 k.c. uszczerbkiem w majątku, do którego wyrównania pozwany jest obowiązany na podstawie przepisów o odpowiedzialności deliktowej. Warunkiem uznania takiego wydatku za zasadny z punktu widzenia odpowiedzialności obowiązanej jest ustalenie, że zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz że poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne, także w kontekście ułatwienia poszkodowanemu przywrócenia w jego majątku stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę.

Okoliczność „niezbędności” wynajęcia pojazdu zastępczego nie była przez pozwanego co do zasady kwestionowana. Spór dotyczył długości uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego.

Odnosząc się do ustalenia uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego w przypadku szkody całkowitej, należy wskazać, że w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominującym stanowiskiem było, że okres celowego i ekonomicznie uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego w przypadku szkody całkowitej w pojeździe obejmuje okres od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego do dnia, w którym poszkodowany mógł nabyć analogiczny pojazd, ale nie później niż do dnia otrzymania świadczenia odszkodowawczego za szkodę całkowitą w pojeździe. Takie stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy np. w wyroku z dnia 8 września 2004 r. sygn. akt IV CK 672/03. Stanowisko to jednak uległo modyfikacji w późniejszych orzeczeniach SN. W uzasadnieniu uchwały z dnia 17 listopada 2011 r. Sąd Najwyższy jako aktualne podtrzymał swoje wytyczne co do zasad i zakresu refundacji kosztów najmu, jednocześnie wskazał, że ma to być okres „niezbędny do zakupu innego pojazdu mechanicznego”. W tej sytuacji należy przyjąć, że Sąd Najwyższy częściowo odszedł od stanowiska wyrażonego w wyroku z dnia 8 września 2004 r. (sygn. akt IV CK 672/03), że dzień wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą w pojeździe najpóźniej i zawsze kończy odpowiedzialność cywilną sprawcy lub odpowiedzialność gwarancyjną ubezpieczyciela za poniesione przez poszkodowanego wydatki na najem pojazdu zastępczego. Czasem refundowanego najmu pojazdu zastępczego w przypadku szkody całkowitej jest okres od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego w związku ze zniszczeniem posiadanego przez poszkodowanego pojazdu do dnia, w którym poszkodowany mógł nabyć faktycznie i obiektywnie odtworzyć możliwość korzystania ze zniszczonej rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego o podobnej wartości rynkowej. Okres ten może kończyć się wcześniej niż dzień wypłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe, może kończyć się w dniu wypłaty tego rodzaju świadczenia odszkodowawczego, może również wykraczać poza dzień wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą w samochodzie. Należy zatem ustalać i badać chwilę, w której możliwe było odtworzenie przez poszkodowanego możliwości korzystania z rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego.

Stanowisko takie SN podtrzymał w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. sygn. akt III CZP 76/13 wskazując, że „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita)”.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że poszkodowany korzystał z samochodu zastępczego jeszcze przez 8 dni od dnia, w którym otrzymał odszkodowanie od ubezpieczyciela. Okres taki należy uznać za okres, w którym obiektywnie poszkodowany mógł podjąć czynności zmierzające do zakupu nowego pojazdu i nie przekracza on ponadprzeciętnej miary. Wskazać bowiem należy, że poszkodowany A. Ś. zakupił nowy pojazd dopiero dwa dni po zakończeniu najmu.

Mając te okoliczności na uwadze sąd uznał za uzasadnione domaganie się przez powódkę (która nabyła wierzytelność od poszkodowanego) refundacji kosztów najmu pojazdu za okres 26 dni, a nie jak sugerował pozwany jedynie za okres do dnia wypłaty odszkodowania z tytułu szkody całkowitej.

Między stronami istniał także spór co do kosztów najmu, tj. stawki dziennej. Mając na uwadze treść opinii biegłego, sąd uznał, że stawka stosowana przez powódkę jest zawyżona w stosunku do stawek stosowanych na rynku lokalnym. Biegły sądowy wskazał, że średnia ważona stawka najmu samochodu zastępczego z segmentu C+ w ramach odpowiedzialności sprawcy z OC wynosi od 180 - 190 zł netto za dobę. Są to stawki szacunkowe. Z kolei powódka dostarczyła poszkodowanemu pojazd, lecz poszkodowany nie był świadomy zasad związanych z rozliczeniem najmu. Najmujący pojazd zastępczy nie był zobowiązany do uiszczenia na rzecz powódki ceny, lecz tylko do przeniesienia wierzytelności, jak może przysługiwać mu względem ubezpieczyciela likwidującego szkodę. W takiej sytuacji najemca nie jest zainteresowany wyborem najkorzystniejszej oferty na rynku i nie jest zainteresowany kosztami jakie spadną na zobowiązanego do wypłaty odszkodowania. W takiej sytuacji wynajmujący pojazdy zastępcze może pozwolić sobie na

zawyżenie cen oferowanych usług. Powódka wynajęła poszkodowanemu pojazd za stawkę wyższą niż ustaloną przez biegłego średnią ważoną stawkę najmu pojazdu zastępczego stosowaną przez firmy wynajmujące pojazdy zastępcze i działające na terenie województwa (...).

Mając te okoliczności na uwadze sąd przyjął stawkę dobową za wynajem samochodu na poziomie określonym przez biegłego, tj. 190 zł netto.

W takiej sytuacji, tj. przy przyjęciu 26 dni najmu i stawki dobowej w wysokości 190 zł netto, odszkodowanie kształtuje się następująco:

- 100 zł netto za podstawienie samochodu (stawka ta nie była kwestionowana przez ubezpieczyciela),
- 100 zł netto za odbiór samochodu (stawka ta nie była kwestionowana przez ubezpieczyciela),
- 4.940 zł netto (190 zł netto x 26 dni).

Łącznie daje to odszkodowanie w kwocie 5.140 zł netto. Jak wskazała powódka, do należnego odszkodowania należy doliczyć jedynie 50% podatku VAT, co daje kwotę 591,10 zł. Razem należne odszkodowanie wynosi 5.731,10 zł. Odszkodowanie to należy pomniejszyć o już wypłaconą kwotę, co daje do zasądzenia kwotę 2.135,03 zł.

W tym stanie rzeczy sąd zasądził na rzecz powódki żadaną kwotę jak w pkt I wyroku.

Stosownie do art. 481 §1 i 2 k.c., wierzyciel może żądać odsetek, jeżeli dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Dłużnik popada w opóźnienie - według zasady określonej w art. 455 k.c. jeśli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne, także wówczas, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia. Zgodnie z ogólną regułą (art. 455 k.c.) dotyczącą wymagalności roszczenia związanego z opóźnieniem się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 k.c.), jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Reguły te modyfikują art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 817 § 1, 2 k.c., zgodnie z którymi ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie a tylko gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie 30 dni. Powód zgłosił powstanie szkody niezwłocznie po zdarzeniu, to jest 30.04.2016 r. Domaganie się odsetek za opóźnienie od dnia 10.06.2016 r., a zatem od daty późniejszej niż dzień przypadający na 31 dzień po zgłoszeniu szkody, należało uznać za uzasadnione.

Dalej idące żądanie powódki podlegało oddaleniu (pkt II sentencji).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 2/3 części.

Powódka poniosła następujące koszty: 161 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłata od pełnomocnictwa, 1200 zł wynagrodzenie pełnomocnika, co daje łącznie 1378 zł. 2/3 tej kwoty, którą winien zwrócić pozwany wynosi 918,66 zł.

Z kolei pozwany poniósł koszty: 400 zł - zaliczka, 1200 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł opłata od pełnomocnictwa, tj. 1617 zł. 1/3 tej kwoty, którą winna zwrócić powódka wynosi 539 zł.

Rozliczając wzajemne należności z tytułu kosztów, pozwany winien zwrócić powódce kwotę 379,66 zł (918,66 - 539).

Ze środków Skarbu Państwa w toku postępowania wypłacono łącznie kwotę 775,90 zł. Sąd rozdzielił tą kwotę stosownie do wyniku procesu i nakazał ściągnąć 2/3 tej kwoty od pozwanego, a 1/3 od powódki.

SSR Iwona Trzeciak